

RP 273/2002 rd

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av 1 § lagen om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen vid indrivning av vissa fordringar, avgifter och tullar samt skatter

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att hänvisningen till kommissionens direktiv i lagen om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen vid indrivning av vissa fordringar, avgifter och tullar samt

skatter ändras så att den motsvarar kommissionens nya direktiv.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt efter det att den har antagits och blivit stadfäst.

MOTIVERING

1. Nuläge och föreslagna ändringar

Europeiska gemenskapernas råds direktiv 76/308/EEG eller *indrivningsdirektivet* om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder samt kommissionens direktiv 77/794/EEG eller *tillämpningsdirektivet* jämte ändringar gjorda genom kommissionens direktiv 85/479/EEG och 86/489/EEG om fastställande av närmare föreskrifter för tillämpningen av vissa bestämmelser i rådets direktiv 76/308/EEG om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt har i Finland satts i kraft genom lagen om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen vid indrivning av vissa fordringar, avgifter och tullar samt skatter (1221/1994) och förordningen om tidpunkten för ikraftträdandet i fråga om vissa till fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen anknutna lagar angående beskattning, tullar och utrikeshandel samt tullverket (1542/1994).

Kommissionen har den 9 december 2002 godkänt direktivet 2002/94/EG om tillämpningsföreskrifter för vissa bestämmelser i rådets direktiv 76/308/EEG om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder, det vill säga indrivningsdirektivets tillämpningsdirektiv, genom vilket det tidigare tillämpningsdirektivet upphävs.

Indrivningsdirektivets tillämpningsdirektiv innehåller noggranna bestämmelser om förfarandet vid indrivningen av skattefordringar. Enligt det nu givna direktivet 2002/94/EG förutsätter beviljandet av bistånd vid indrivning ett minimibelopp, 1 500 euro. För begäran om upplysningar och för begäran om indrivning har man också fastställt en tidsfrist på sex månader, inom vilken bistånd skall ges. Om bistånd inte beviljas, skall en under rättelse därom jämte skälen till vägran lämnas till den anmodade myndigheten inom tre månader från den dag då begäran om bistånd mottogs. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna är skyldiga att ständigt underrätta varandra om de åtgärder som vidtagits i ärendet. Nytt är dessutom att nästan alla handlingar kan, i sista hand genom medlemsstaternas överenskommelse, överföras elektroniskt.

Bestämmelserna beträffande begäran om upplysningar ingår i kapitel II. Kapitel III in-

nehåller bestämmelserna om hur gäldenären skall underrättas om handlingar och beslut som gäller honom. Kapitel IV behandlar begäran om indrivning och om säkerhetsåtgärder. Den sökande myndigheten kan när som helst skriftligen återkalla en sänd begäran. Dessutom skall alla betydliga förändringar i fråga om indrivningen eller fordrans rättsliga ställning alltid anmälas till den vederbörliga andra medlemsstaten.

De belopp som drivits in skall överföras till den stat som begärt bistånd inom en månad från den dag då indrivningen verkställdes. Om indrivningen sker mellan medlemsstater som har olika valutor, skall fordrans belopp anges i bägge valutorna.

Överföring av meddelanden regleras i kapitel V. Varje medlemsstat skall utse en central enhet med huvudansvar för elektronisk kommunikation med andra medlemsstater. I Finland är denna enhet Skattestyrelsen.

Artikel 23 framhåller vikten av åtgärder för att försäkra att de upplysningar som lagras elektroniskt hanteras konfidentiellt. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna är skyldiga att vidta de åtgärder som krävs för att bibehålla upplysningarnas konfidentiella karaktär. Bestämmelserna om tystnadsplikt tillämpas på upplysningarna och upplysningarna åtnjuter samma skydd som ges liknande upplysningar i den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som tar emot dem.

Den anmodade myndigheten får lämna upplysningar till den sökande myndigheten på sitt officiella språk eller på ett annat officiellt språk som den sökande och den anmodade myndigheten kommer överens om.

Enligt VII kapitel skall varje medlemsstat utse minst en tjänsteman som skall vara behörig att överenskomma om en ordning för ersättning enligt artikel 18.3 i direktiv 76/308/EEG alltså i fråga om fall i vilka indrivningen av fordran medför särskilda problem, mycket höga kostnader eller berör kampen mot den organiserade brottsligheten. Också ett sådant ärende måste lösas genom ömsesidig kontakt.

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de författningar som är nödvändiga för att följa direktivet senast den 30 april 2003.

I propositionen föreslås att hänvisningen i 1 § 2 mom. 2 punkt till kommissionens direktiv i lagen om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen vid indrivning av vissa fordringar, avgifter och tullar samt skatter ändras så att den motsvarar kommissionens nya direktiv.

2. Propositionens ekonomiska verkningar

Tillsammans med indrivningsdirektivet möjliggör lagen en effektivare indrivning av de finländska skatter och avgifter som hör till direktivets tillämpningsområde i fråga om personer som flyttar från Finland till en annan medlemsstat. I nuläget har personer som bor utanför Finland i Europeiska unionens medlemsländer obetalda finländska skatter, varav en stor del är inkomstskatt, cirka 92 miljoner euro. Den verkliga nyttan av lagen beror bland annat på effektiviteten av indrivningen av utländska fordringar med stöd av indrivningsdirektivet i den ifrågavarande medlemsstaten. Resultatet av indrivningen beror också på gäldenärens ekonomiska ställning. Emedan sådana omständigheter inte kan förutses på ett tillförlitligt sätt, kan den exakta storleken av de ekonomiska verkningarna inte uppskattas. De torde i alla fall inte vara mycket stora.

Lagen har inga verkningar i fråga om organisation eller personal, emedan de av lagen följande uppgifter kan skötas i den nuvarande organisationen och med nuvarande personal.

3. Beredningen av propositionen

Lagförslaget har beretts som tjänsteuppdrag vid finansministeriet.

4. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter det att den har antagits och blivit stadfäst.

Med stöd av vad som anförts ovan förelägs Riksdagen följande lagförslag:

*Lagförslagen***Lag****om ändring av 1 § lagen om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen vid indrivning av vissa fordringar, avgifter och tullar samt skatter**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 16 december 1994 om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen vid indrivning av vissa fordringar, avgifter och tullar samt skatter (1221/1994) 1 § 2 mom. 2 punkten som följer:

1 §

Lagens tillämpningsområde

Med handräckning mellan myndigheter avses i denna lag den handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och i de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen om vilken stadgas i

2) kommissionens direktiv om tillämpningsföreskrifter för vissa bestämmelser i rådets direktiv 76/308/EEG om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder 2002/94/EG (*tillämpningsdirektivet*).

Denna lag träder i kraft den 2003.

Helsingfors den 24 januari 2003

Republikens President**TARJA HALONEN**Finansminister *Sauli Niinistö*

Bilaga
Parallelltexter

Lag

om ändring av 1 § lagen om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen vid indrivning av vissa fordringar, avgifter och tullar samt skatter

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 16 december 1994 om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen vid indrivning av vissa fordringar, avgifter och tullar samt skatter (1221/1994) 1 § 2 mom. 2 punkten som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Lagens tillämpningsområde

Med handräckning mellan myndigheter avses i denna lag den handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och i de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen om vilken stadgas i

2) kommissionens direktiv om fastställande av närmare bestämmelser för genomförandet av vissa bestämmelser i direktiv 76/308/EEG om ömsesidigt bistånd vid indrivning av fordringar till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska struktur- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar inom jordbrukssektorn 77/794/EEG (*tillämpningsdirektivet*), sådant det lyder ändrat genom kommissionens direktiv 85/479/EEG och kommissionens direktiv 86/489/EEG.

Med handräckning mellan myndigheter avses i denna lag den handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och i de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen om vilken stadgas i

2) *kommissionens direktiv om tillämpningsföreskrifter för vissa bestämmelser i rådets direktiv 76/308/EEG om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder 2002/94/EG (tillämpningsdirektivet).*

Denna lag träder i kraft den 2003.